

88
915

პირა, 15 მარტი 1915 წ

ფასი 5 კაპ.

მათრახი

საქმე

იუმორისტ. ჟურნალი

გაზეთის ყოველ-კვირეულად. მასალები გამოიგზავნება ამ აღრუ-
სით: Тифლისь, Типография Шрома, Геофилю Болквалдзе

პოლიტიკოსები.

საღვთისო

იანვარს გაგვიზავებულდა,
მარტში გვიღებდა ზამთარი!
ჩარხი უკულმა ტრაილგმა,
ყველას ერევა დაფთარი!..

ნემცები რუსებს ემუქვრის,
ჩვენსკენ ისწრაფვის თათარი,
გაგიებულა ქვეყანა
ლეშით იესება მთა-ბარი!..

მტყუანი მართალს მსაჯულობს
ცხვარსა ქომავობს მგელია!

სპილო მსაჯულათ დამჯდარა,
თარჯინათა ჰყავს მელია.

სხვის თვალში ბეწვსა ეძებენ,
თვისაში უძვეთ ძელია!..
მაგრამ ყველას რომ ჩამოვყვე,
ამბავი მეტად გრძელია.

ვაი საწყალო ქვეყანავ!
და ხალხო „კულტუროსანო“!..
ზღვის და ხმელეთის ბატონო
და ჰერისა ფრთოსანო.

წეცნიერ-ფილოსოფოსნო,
მომუერაღნო და მგოსანნო,

დღემდის მაშვრალთა ნუგეშო,
დღეს კი ხელ-აბჯაროსანნი..

რათ არ გრცხენიათ, დაფიქრდით,
ხალხს მიწვევლება სჭირია.

ერთმანეთს რათ სჯამთ და კაწრავთ,
რათ დაგილიათ პირიან?!

დაგვრეოდეთ ბარემდაც
ხორველა, შავი პირია,
რომ დავკვდეთ, მკვდრები გიგლოგო,
დღეს თუ ცოცხლებსა ვტრია.

ჯანდაბა.

პოლიტიკა

სახელმწიფოთა შორის პოლიტიკურ განწყობილებას ძლიერ კარგე პირი უჩანს. მართალია, სასტრეკო მხსნე ბოლო არ უჩანს. ინგლისი ეხლა ემზადდება საომრად და ჯარს აგროვებს. ინგლისში ჯარის გაჯაროვება არც ისე ადვილია, რადგანაც ინგლისი დაქირავებულ ჯარს აგროვებს ხოლმე თმის დროს და მუღბივი ჯარი არა ჰყავს. გარდა ამისა ინგლისელი ჯარის კაცის კუჭი თურემ არაფრით განსხვავდება ინგლისელ ლორდის კუჭისაგან. ინგლისელი ჯარის კაცი თმის დროს თხოულობს: მომართეთ რძე, ყავა, კვერცხი, ბიჭმტეჟსი და სიგარო. მართალია, ინგლისი მდიდარი ქვეყანაა, მაგრამ მაინც მწელია ჯარის-კაცის ასეთი მოთხოვნილებების დაყმაფილება. მაგრამ რას იხამ. რაკი ინგლისში მონდობა გერმანიის განადგურება, ხარჯიც უნდა გასწიოს და მიართვის ჯარს რძე და კვერცხი, ყავა და ბიჭმტეჟსი.

საფრანგეთთან და რუსეთთან ინგლისის მეგობრულ განწყობილებას ძალიერ ვერ დაჰყვდეს. ეს სათა კვე-შირი უფრო ძლიერი გამოდკა, ვიდრე გერმანიისა, აესტრიისა და იტა-

ლიის სათა კვეშირი. მართალია, იტლიის ჯერ თმი არ გამოუტხადე-ბია გერმანიისთვის და აესტრიისთვის, მაგრამ თმის დროს მეგობრობაზე უფრო მტრობას უდრის და რადე კუდარი და რღა შინ პოუსელე-ლი...

ბალკანეთის სახელმწიფოთა ყველა თავთავის ულუფას მოცილის, ყველა-ნი თმის ფიქრობენ—არქა, იქნება ვისმეს ლუჟა გაეარდეს და ჩემ ჯამ-ში ჩავარდესო.

ოსმალეთი მხოლოდ თმის ცდაშია, საბმელი რომ მეწოდეს, ხელები მაინც მოვიბოგო. ხომ სულ ერთია ხეის არავინ დამაყრს და ისე ჩხუ-ბი მიარჩევია, ფულს მაინც მომცემს გერმანიანო.

საბერძნეთს ძლიერ უნდა ოსმა-ლითს კიდევ რამე ჩამოავლიჯოს, მაგრამ ისე კი, რომ არც მწვადი დასწყას, არც შამფური.

ყველა სახელმწიფოთა კი სულ თმის ელოდებიან—გაარღვევს თუ ვერა-რუს-ინგლის-საფრანგეთის ფლოტი ოსმალეთის სიმაგრეს დაარდნელსა და ბოსფორს. აბა მაშინ დატრიალ-ლობა ჯარა... ყველა სახელმწიფო-რომ მოინდობებს შავ ზღვაში თა-რეშობას... აბა მაშინ უეყურეთ დო-მხალს... რუმინია და ბულგარეთი ეხლა რომ ყოყმანშია და გაჩუქებუ-ლია, არ იცის ვის მიემხროს, აბა მაშინ ჩავარდებიან საგონებელში. ოსმალეთს ეჩხუბონ—აესტრია წაწე-ბუბება, ოსმალეთს მიეჭრნენ—რუ-სეთი აუტებს ანდერძს...

როდის მოვლება ბოლო ეხლან-დელი საშინელო ომსა? მე კი არა, ამს კოდელი ნინოც ვერ გამოიცილობს... ზოგი ამბობს, ამ ზეფხოს უეჭვე-ლად გათავივება ომიო. ზოგი კი ამ-ტკიცებს—თმი სულ ცოტა კიდევ ორი წელიწადი გაგრძელდებაო...

პოლიტიკოსი.

თმი სუკათეჟი
სიწყნარე, სუკათეჟი, სუკათეჟი მსგავსი, არსით არ სმის არა რა ხმადი, გაქვევებულა ირველიე დღეაში და ვალეულია სიკვდილსა ფრთები; ენა მღუმარებს, ტვინს ღრნიან მწარე, დაუნდობელი შავი ფიქრები და სასიკვდილოთა ვადმოსტყვიან ტრიალ მინდროსა სიმაგრე, მთები. პირ ჩამოხობლინი თოფები თხელში ჩამწკრივებულან იქ მეომრები სახეს სიყვითლის ფერი ვადაჰკარეს, ჩაღრმავებია ყველას თვალები.

მარჯვენა ხელი ჩახმახს ეხება; პატრონებს აწყობს უსლოთ და წელსა. მომკვდარა ბინდი. ხანდისხან მხოლოდ ყურს მოესმება მღუმარე ხველა.

ქამარს ჰკილია მოკლე ნიჩაბი, ორივე მხარეს—პატრონთ საწყობი, მარჯვენა მხარე ტილოსა ჩანთა—საქმელ საცვლების შიგ ჩასაწყობი.

მარცხენა მხარეზე ვადაჰკეცილი შინელი, ბოლოს პაწა ლახანა, წვანან, უტლიან უჩინარ მტერსა, ნინშის დღებენ თან ხანდისხანა

ელოდებიან...მარცხენა ფრთიდან გამოჩნდა ვინმე მარდი მუღბარი, რაღაც ვადასცა ჯარის ეფოროსსა და მსწრაფლ გაქუსლა ვით ნიაფქარი.

მეტი სიწყნარე...ნელა წამოდგენ თოფი გაიდვეს მხარებზე მგართათ... წინ!—აქ უფროსმა ვასცა ბრძანება და ამომჩავედენ ტალღები ზღვათა.

და წინა მოგება მართების ღრითი: ზარბაზნებისა ვილა პირი, მეორე მხრიდან ვასცეს პასუხი, გულის მომკვლელოდ დაჰკრეს სა-

წყირი ჩაწვენ. თოფებმა იწყეს ტკაცუნის სასიკვდილოთა ამღერდა ტყვია!... —ვაჰმე, დევილო! — და თავის თოფსა უეცრად ვაჟმა ხელი ჩაჰვია.

შუაგულ ჯარში ყუმბარა ვასკდა სისხლის და ხორცის გამოჩნდა მთები; თხრილი ვაგოსო, სანგრებში წვანან უსულ-უფულო, დღეფეთილები...

სამშობლოვ ჩემო, დედიკო, სა-ტფოვ მწარედ კნესიან, ვინ მხოლოდ ღმუის

ვინღა ათხოვოს დატანჯულთ ყური!
 ტყვია სისინებს, ყუმბარა შხურს...
 დარჩენილების ისმის ქვითისი,
 იქ წასულების კენესა ვაება...
 —კმარაო, კმარა! — არავინ ამბობს,
 არ სჩანს მშვიდობა, კაცთა ღვთაება.
 დ. მგჩონგურე.

აკლავი, კურდღალი და ვირი

არაბეთის მრისხანე მფლობელმა
 ბრძანება გასცა — რაც აქლემია ჩემს
 სამეფოში, დაიჭირეთ და დასტედე-
 თო. ერთმა აქლემმა არ მოიხსურვა
 დაქვედა, ვინ იცის, რა ოხერი ნაღ-
 ბანდი შემხედეს და ვაი თუ ფეხი
 მტკინაო. არა, შელოხსა, აქამდე
 მივლოდ მივლია და სიბერის დროს
 ნალი რა ჯანდაბათ მინდაო. ადგა
 აქლემი და გაიქცა არაბეთიდან.
 ბევრი იარა, ცოტა იარა.. შეხვდა
 გზაში შეშინებული კურდღელი, თავ-
 მოგლეჯილი მიბოღა. აქლემმა გა-
 მხედა, მწვევარი არსადა ჩანდა. გაუ-
 კვირდა და ჰკითხა კურდღელს. „რა
 მიგარბენებს? რისა გეშინიანო“.

კურდღელმა უპასუხა: „ვაი შე
 საბრალოვ... იქნება ახალი ამბავი
 არ იცი?“

— რა ამბავი?
 — რა ამბავია და მეფის ბრძანე-
 ბით აქლემებსა სტედავენ.
 — ვიცი, განა არ ვიცი. აკი იმი-
 ტომ გამოვიქეცი არაბეთიდან, რომ
 დატედევა ავიცილიხო, მაგრამ, ერთი
 ეს მითხარი, შენ რა? შენ რისა გე-
 შინიან, სადა და რისთვის მიბიხარ?
 — როგორ თუ რისთვის მიგრბი-
 ვარ? მერე მეც რომ დამქედონ?
 — შენ რაღათ? ვერ გაიგე აქლე-
 მებსა სტედავენ, შენ ხომ აქლემი არა
 ხარ.

— რა ვიცი. ერთიც ვნახოთ, აქ-
 ლემი ვეგონე და დამქედონ. წადი
 მერე და უმტკიცე კურდღელი ვარ.
 და არა აქლემი... იქნება არც კი
 დამიჯრონ.

— მაშ კარგი, ჩემთან წამოდიო,
 უთხრა აქლემმა კურდღელს.
 ბევრი იარეს თუ ცოტა იარეს...
 შეხვდათ მქედელი. ჯერ აქლემი და-
 ქედა და მერე კურდღელიც. ბევრი
 იყვირა საბრალო კურდღელმა ნუ
 მქედავთ, აქლემი არა ვარ, კურდღე-
 ლი ვარო, მაგრამ ვინ დაუჯერა?
 დასტედეს, ცალი ფეხიც მოსტეგეს,
 ზურგზე საგძალი აპკედეს და ასე
 გაისტუმრეს მთაში. გაჰყვა აქლემიც.
 ბარემ არ უნდოდა აქლემს მთაში
 წასვლა, სიცივისა ეშინოდა, დაქე-
 დილ ფეხებს ძლივს მიათრევდა, მე-
 ტი რა ღონე იყო. ბარში არ და-
 ყენეს მქედლებმა.

ბევრი იარეს, ცოტა იარეს, შეხვ-
 დათ ვაჭარი და კურდღლეს საგძალი
 ჩამოართვა. კურდღელი შიმშილით
 მოკვდა. აქლემმა ცოტა მეტი ხანი
 გაულოლა შიმშილსა და წყურვილს.
 ვაჭარმა საგძალი აქლემს აპკიდა და
 თან წაიყვანა. მიდიან მთაში ვაჭარი,
 აქლემი და ვირი.

აქლემს ფეხი დაუტედა და კლდეზე
 გადადარდა. ვირმა ყროყინი მორთო.
 ვაჭარს გაუკვირდა:

— შე ოჯახ ქორო, აქლემი გა-
 დავარდა კლდეზე და ისე მოკვდა,
 ერთი არ დაუქენესია, შენ რა გა-
 ღრიავლებს?

ვირმა უპასუხა:

— აქლემს რა უჭირს? მოკვდა და
 მოისვენა. ვაი ჩემი ბრალო. განა არ
 ვიცი, იმ მკედარ აქლემს ესლა მე
 ამკილებენ ზურგზე და ხვეიდან ამო-
 მათრევიენებნო.

ვირი არ მეცოდება, მაშ რის ვი-
 რია, თუ ზურგზე ტვირთს არ აპკი-
 დებენ. აქლემზე და კურდღელზე კი
 ახია... არა, რას მიბოღონენ? არ
 იცოდნენ, რომ თუ კი მოინდომეს
 მადი დაქედვა, ვერსად ვერ გაიქ-
 ცეოდნენ?...

დაუჭედავი ეშმაკი.

ორი ეშმაკი

(გიათურისთვის)

პირველი.

ამბავს გეტყვი, მომანუჯრე ყური,
 თუ მუშეპისთვის რა „სამსახური“
 ააწევა, რტაბელაქა“ ფოფაღს,
 (ქაქარს მოყვარე — განარხულ-მოქნიღს)
 „ტაღუშინჯეთო“ — მითხარე, — „ტაღ-
 თარი,
 ოთხსა სამოცი ცალი ქაქარა...“

მეორე.

კარგი, გავიგე, გავუფანავა.
 მაგრამ ვერ მიხვდა, ვინ ეშმაკია?
 ვინ რტაბელაქაი?, რაღას მალავ?
 მითხარა ბარე, გუგუს ნე მიწავაღე...
 პირველი.

როგორ ვერ მიხვდა? — ჩუენი შამაქო;
 არ გახსენს, ერთხელ ციმბარშიც იყო?
 მეორე.

ხედავ, რაბა ჩაუფანავა?
 „მოღვაწე ვარო, ცნესდა, გენია“, —
 რომ ტუაფანისობდა... მაგრამ „ქაქარა“,
 („ქორესონიჯეტი“, მწერალის სწოდა),
 რაღას ამბობდა, ის ქაღაქუნა?
 სოამ გჰკრა გარგათ, გაურტაცუნა?
 ეს სკაქუთოთ კარგათ რტაბ...
 პირვე.

ოთხსა ქაქარამდე იმისე იგემა...
 ძაღლმა დახისო ძაღლისა ტყავი?
 სადაღა გამოყოხა ცოცხალი თავი?
 მეორე.

კაცო, რას ამბობ, მითხარე ერთი,
 ნუ თუ მგანაც გაუწერა ღმერთი?

ან დაბრკოლება მრავალი სიძლიერე
სუეველს როგორ გამოიყვლიე?
პირე.

როგორ კაცო, და უშპავის სწორი,—
მუშებს ჰყოლიათ სხვა რეჟიონირს*,
და დიდი ხსრეჟა-ძაბების შუადგომ,—
წარმოგვიდგინეს სახუთა, ეტნომ
მეუდგომელი, თვალთ ნახუდა;
(არ უბრალთ ვინმე ნახუდა)...

შარდა

მეგუფავს მწვერვლიარემ
საწერ-კალამს ხელი ესტაცე
და შარდის შესაკერლად
მუხას რითმა გამოვსტაცე.

სახელმწიფოს, — მოამაყეს
თავის ვილკველმ კიზერით,
თავში მყოფი ორი ასო
მოაშორეთ, ჩამოსკერით.
სერბიელთა დედა ქალაქს
ამგვარადვე მოექტეით,
მხოლოდ იქ კი არ შეჩერდეთ
ფიცხლავ ინგლისს გაიქტეით,
რომ სატახტო იმის ქალაქს
ორი ასო მოსკრათ ბოლოს,
(თუ გინდ ამით განაწყენმა
მერმედ სულაც არ იბრძოლოს).

ბრძოლის ველისაკენ

ყველგან ჩხუბი და ომი,
ქვეყანა ვანსადღელშია,
(მეუ გავხდი იძულეზული
თოფი ავიღო ხელში)

მახვილ იარაღს მივმართავ,
(მათარხს გავირტობ წედში)
და წაეღო, ადამიანთა
სადაც მძორი და ლეშია.

მეუ გავერევი ჯარშია,
დაეკივლებ ბრძოლის ველზედა,
(„ვიენტოკას“ ხელში დაიქერ,
ტყვიებს მოვიდებ გვერდზედა);
ვაჩვენებ ჩემსა მოყურებსა —
თუ რა ბიჭი ვარ მტრებზედა,
სამოთხის მოციქულებსაც
ვილოცებ ჯოჯოხეთზედა!

ადამიანთა სისხლის ღვრას
ვინ გამიმტყუნებს, რომელი?
განა დღეს სისხლსა არა ღვრის
საუკეთესო მშრომელი?!

მშრომელ მუშასთან გვერდში
დავს
ბურჟუა გაუძლომელი,
დღეს ბრძოლისაკენ მიილი
წინად მშვიდობის მდომელი!

მსურს, რომ დაინგრეს ერთიან
ქალაქი, დაბასოფელი,
განათლებულსა ქვეყნებში
არ დარჩეს ამბის მიხრომელი!

სატრფო ნაწინაებს იგლეჯდენ
ლოყას იხოკდეს მშობელი
და მე შევიქნე, „სატანა“ —
მთელი ქვეყნისა მპყრობელი!
მათარბისანი.

მონაქერი რიგ-რიგობით,
როცა ერთად შეპკრათ ყველა,
გემი ჰპოვოთ, მეგობარმა
მეგობარს რო მიაშველა.
„შავი ზღვისა ქალაქები
ყუმბარებით ინახულა,
საგრძნობ ზარალს ევრას შერება
შეშინება უყვარს ტყულა.
სამი თვეა აღარსად სწანს
უნდა იყოს მართლაც ავად,
თორემ ერთს კი მოვიდოდა
ბათუმლების სანახავად.

ბობროშა.

ძვირად აძებები.

ისტორიკოს ჟეოდოტს ჰკითხეს
ერთხელ:
„სამიზებია, რომ მხოლოდ ძველ
დღეს ამბებესა სწერო.
— მიგზიხი ის გახლავითო, მიუგო
ესტორიკოსმა, რომ ვინც ომში მო-
კვდა, ვერ მეტყვის — ჩემი სიკვდილს
ამაგვი სიმართლეს მოკლებულიაო.

მეორე.
სახუთებით ვი, კარ ვმყოფილი,
რომ წამოუტყე, ვით კარტოფილი;
მაცრამ კითხვა, ნუ გეწინებს,
კიდევ სხვა ვინმე ებრძვინებს.

პირე.
ახ, რა უთვალხარ, ეს ჭირვეული,
რომ ვეღარ მთარბია ავი წყუელი?
როგორ არ გეუო აძენა „სხუებია“,
გვერნაძესთან ხომ ვერ მიგაძღვება?
(ამას მიუძღვის ცოდვა უწყალო,
მგონი ვერ ზადო, ვერც დათვალა)...
სხვა კი, ვინც არის წვრილი „ტაჟუდა“,
როცა მოზრდალებს სწირათ შუელა,
წამოტყუნება ლეკავით ცუდო,
(გამოადგებათ სწანისხან კუდათ...)
მახუ არც დიარს დაჯგარეო წამა, —
(„დრო-ფულიაო“, — არის ნათქვამა.

მეორე.
კარგ, რა უუო... შემდეგ შეგხვდები,
მაშინ მამეუ ვ-ნდ ეუოს სხუებია.

ახლათ მოსული.

ვერ გაიგებ

შენ ჩემ ტანჯვის იღუმლობას
ვერ გაიგებ, ვერ მიხვდები!
ვერ გაიგებ, მწარ ცხოვრებას
თუ მე რისთვის ვეყვებით!

რა გინდ გრძნობით დაუკვირდე
ფიქრის აშულდე ჩემს სიმღერას,
მაშინაც კი ვერ გაიგებ
ჩემი ჩანგის სიმთა ეღერას.

ვერ გაიგებ, რად უგალობ,
სალამო ეამს ზესთა-ზენას!
ვერ გაიგებ, ტანჯვაშიდაც
რად ვეღლევი აღმაფრენას!..

დ. ჭანჭავთელი.

*) სარევიზია კომისია.

ავსტრიის ჯარის ერთმა სარდალმა ვენაში დღემე გაგზავნა: „მტერი დაეამარცხეთ და უკუ ვაქციეთო“.

— რათა სტყუო, — ჰკითხა სარდალს მუღღემ.

— სულელო, მე რომ მართალი ესტევა მაშინ ხომ სხვამ ტყუილი უნდა სთქვასო.

ერთი კაცი ხშირად დაიარებოდა ერთ ლამაზ ქვრივთან. მეგობარმა უთხრა:

— კაცო, არასოდეს შინ არა ხარ, სულ იმ ქვრივთან დაიარები. თუ კი ვგრე მოგწონს, რატომ ცოლად არ შეირთავო?

მეგობარმა უპასუხა:

— განა მე კი არ მომსვლია ეგ ფიქრათ. იცი, რატომ ცოლათ არ ვირთავ?

— რატომ?

— ერთი რამ მაპრკოვლებს: ცოლად რო შევირთო, მეგრ ვიღასთან ვიარო?

კარდინალმა დებილემ მწერალი რაბლე მიიყვანა რომის პაპთან.

კარდინალი მიუახლოვდა პაპს, მუხლი მოიყარა, ფეხზე ეთხოვია და მეგრ უნდა წაერდებინა პაპისთვის მწერალი რაბლე. მოიხედა და ნახა, რომ რაბლე გამარულიყო.

ნახა და ჰკითხა:

— რათ გამოიპარეო?

— დიდ საგონებელში ჩამაგდეთ და იმიტომ.

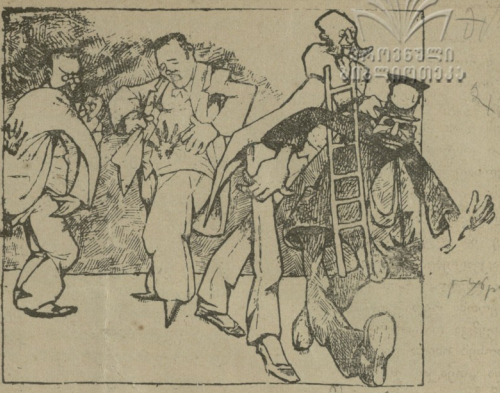
— რა მოხდა?

— თქვენ პაპს ფეხზე აკოცეთ და მე აღარ ვიცი რაზე უნდა მეკონაო, — უპასუხა რაბლემ.

ფოთი (კუნძული)

ალექსანდრეს სიმღერა.

მარგალი კოჩი ვახლავარ, სახელად მქეპია ალეო, ქანქარი მიყვარს, ქანქარი, მის მომგონს ვენაცვალეო. საბუღარიც კი თბილი მაქვს დღი „რამეს“ ველი ზვალეო,

გამოცანა-სურათი.

ოლონდ ჯანზედ ვარ სუსტათა სისხლისგან დავიცალეო...

თარალე, თარი-თარალე, ვარალე, თარალეო ..

არა, არ მითხრათ მე ტყვილათ რომ კოჩი მყავდეს ბაღლი, სინდისიერთ ვინც სცხოვრობს ჯიმა ის არის აბდალი...

ამ დროში თუ არ ცუდლელტობ ველარ იმოვრო სათალი, შიმშილით კვდება ქი ვხედავ ხალხი ვინც არის მართალი...

ჩემს ცხოვრებაში სიმართლე მე ჯერ არ მითქემას ერთიო, რომ იყოს არ შემარჩენდა ამდენ სიწამბთრეს ღმერთიო...

არც სინდისი მწამს, არც ღმერთი მხოლოდ ერთი მწამს — ფულიო, ჩემს ცხოვრების გზას ვერ შევეცვლი თუნდ ამომხადეთ სულიო...

ვარალე, ვარი-ვარალე თარალე-ვარალეო, ქანქრის კირიმე ქანქრისა, მის გამჩენს ვენაცვალეო. მარგალი კოჩი ვახლავარ, ჯგირი კოჩი ვარ ალეო.

ჭუბია.

იპრა იხილ.

თუ ნიორი არა სკამე, რისთვის გეწვის ეგრე პირი?! გარედ ნაცხებ მალამოთი ვერ მოჩრება შიგნით ქირი. ვერეთ საქმეს რისთვის ახდენ, ეხლა ნანობ, ფიქრობ, სტირი?! ეგრე იცის, როდესაც ჩავარდება ლაფში ვირი.

ა. განჯის-კარელი.

სახელდახელო

გალუსტ შიხიანი. აჯაის დასაფლავებ. აჯაე დამსიხმრას და აჯაე ლექსებო.

აკაკი რომ გარდაიცვალა, გალუსტ შიხიანმა იფიქრა: დაიღუპა საქართველო... რაღა ეშველება? ეხლა ვილა დასწერს ლექსებსო. მთელ ღამეს ვერ მოისვენა გალუსტამ და დილით გადაწყვიტა: მოდი, ნუ დავღუპავ საქართველოს და ეხლა მე დავიწყებ ლექსების წერასო. ადგა და დასწერა ლექსი:

გაპქრა საუნჯე დაობლდა არე, ცამ ვადმოყარა ცრემლი მღულარე.

დაობლდა მთვარე შუქ მომფინარე... და სხე. დანარჩენს აღარ ამოყწერ, მეში-

ნიან გალურტ შიხიანი არ გამოწყრეს. ცალკე წიგნათ გამოუცია, 7 კანეი-კათ ჰყილდა და თუ მე აქ ყველა წაეკითხე ეს ლექსი, ამა მერე ვილა იყილი იმის წიგნს? მერე ამ ლექსს თავისი ისტორია ჰქონია თურმე, რომელსაც თვით გალურტს მოგვითხრობდა. აი ეს ისტორია.

გალურტ შიხიანი სწერს:
 „მე ეს ლექსი დავწერე აკაკის გარდაცვალების მეორე დღეს. მივიტანე ყველა რედაქციამში მაგრამ არც ერთმა რედაქციამ არ დამიბეჭდა, თუმცა დამარჩვის მეორე კვირას ბან იოსებ იმედაშვილს უნდოდა და ებეჭდა „თეატრ და ცხოვრებაში“, მაგრამ მე, თითონ არ ვინდამე ეს. ყველაზე სთქვეს ის რაც მე მაშინვე ვსთქვი და რაღა მნიშვნელობა ექნებოდა რომ ისევე ვახეთში დამეჭებინა“.

ბანი იოსებ იმედაშვილი ძლიერ გულ-კეთილი კაცია, დაპირებია გალურტ შიხიანს ლექსის დაბეჭდვას, მაგრამ სხვა რედაქციებზე გაჯავრებულია გალურტმა ეს აღარ ინდობა. რაკი ყველამ უკვე გამოსთქვა შიხიანის გულის ნადები, ამა რაღა მნიშვნელობა ექნებოდა მერე იმის ლექსი?

მაშ რაღათ გამოსცა აკაკის მოადგილე გალურტ შიხიანმა ის ლექსი? აი რათა. „თუმცა უნაკლულა არაფერიაო უკვეყანაზე, ამბობს შიხიანი, მაგრამ მაინც ვსთხოვ პატრიცემულ საზოგადოებას მიაქციონ ყურადღება, სხვა ლექსებთან შედარებით რომელიც დაიბეჭდა განსვენებულ აკაკის ხსოვნაზე, რამდენად უკლია ეს ლექსი ვინაიდან ამითი დაფრწულდები, რომ არავითარი ნათლი-მამობა არ არსებობს ჩვენს მწერლობაში“.

პატრიცემულ საზოგადოებისა რა მოგახსენო და მე კი ასე მოგონია, რომ თუ სხვა მგოსნებს ჰყოლიათ სხვა რედაქციებში ნათლიმამები, გალურტ შიხიანს ეს რათა შურს. აკი იმანაც მოგვანა ერთი ნათლიმამა ბანი იოსებ იმედაშვილი, რომელიც უბეჭდავდა შიხიანს ლექსსა, მაგრამ ვისი ბრალია, რომ თვით გალურტამ ეს აღარ მოისურვა?

ერთი რამ ღირსება კიდევ ჰქონია ახალ მგოსანს: გალურტ შიხიანს

თურმე არა ჰრურს „საზოგადოებაში სახელის მოპოება, როგორც ფიქრობენ ზოგიერთები, რომლებმაც თურმე არ იციან რა ქნან და როგორ მოიხვედონ სახელი, აღიან ცაში, აქუჩებენ ღრუბლებს, მერე მზის სხივებს, მთავრეს შუქს ათმევენ ჩამოყავთ ძირს და დედამიწაზე რაც კი ყვავილებია სულ იმათ აკრფენინებენ“ და სხვა.

ან კიდევ, ამა ყოფილიყო, (ჯავრობს გალურტს) თვითან ნათლი-მამის „ანუტას ლექსი“ ან კიდევ „გასწი გამშორდი აღარ მიყვარხარ, აღარ გეყო“ რაც ჩემთან იყავი, გველი ხარ და შვიი ბაყაყი“. პირველათ კი კაცნა, კაცნა, შენ გენაცვალე, ჩემი თავი სხვაზე რათ გაცვალე, ყველა ამმებს გაზეთებში ვკითხულობთ“.

ეს ყველა „ამმები“ შიხიანს არ მოსწონს და სწყინს, თუ ნათლი-მამობა არ არის, რატომ „არა ბეჭდავენ გაზეთები გვიწვილის ან კიდევ გიორგი სკანდაროვის ლექსებსაო“, ეს პოეტები ისეთ „ამმებსა“ სწერენ რომ ხალხი წყაროსავით ეწაფება იმათ ნაწერებსო.

უბეჭედა, თითონ გალურტ შიხიანსაც უნდა ბევრი „ამმები“ დასწეროს, მაგრამ ხათა ეს არის, თურმე, როგორც თითონ ამბობს, „ჯერ ჯერობით ღრმა ჰალაში ვარ შერეულირი და ქაფური ეკლები არ მიშეებენ კარში გამოსვლი და რა თქმა უნდა ვერ გაიგებს ცაში ასულნი ბნელ გერშავიღვან მოღალდის კენესასო“.

ღმერთმანი, სწორედ რომ ვერც მე გავიგე ვერაფერი.

ღრმა ჰალაში შერეულმა და ქაფური ეკლებით სახლში დამწყვედიულმა გალურტ შიხიანმა დასწერა ლექსი, რედაქციებში სიარულით მოქიანცა, დაწვა და დაიძინა და ნახა სიხმარში აკაკი წერეთელი, გიორგი წერეთელი, ილია ჭავჭავაძე და რაფიელ ერისთავი. რაფიელ ერისთავმა ეს ლექსი სთქვაო:

— „გაუმარჯოს“ ჩვენს აკაკსა, მადლოს ვწირავ შენ გამშენსა, რომ დღევანდლამდე ემსახურე ქართველ ბეჩავ საწყალ ხალხსა“.

ბატონო გალურტ, უკაცრავათ კი

არ გახლდეთ და სიხმარში გავიწინი ლექსი ~~დაწვენილი~~ ცარგათ ვერ დაგვსამებინებენ იტყუდა რაფიელი...

სხვა ბევრი რამ უნახანს სიხმარში გალურტ შიხიანს, მაგრამ პოლიშის იხდის „სამწუხაროთ ვერ დავიხსოვო“... რა გაეწყობა...

იცით, რას გირჩეით, ბატონო გალურტ შიხიანო? რო დაიძინებთ, ლოგინში ჩაიწყეთ ყარანდაში და ქალღლი. თუ კიდევ დაგვსიხმართ აკაკი, ჩასწერეთ იმისი სტყვები, დიდი მადლობელი დაგრჩებით.

ჭინკა.

სოფლად

(წაბაძეთი)

ეკლესიის მინდვრის პირათ ვნახე უჯბი მომართული. ის იფეს ხელში ეჭყრა მოთმინება დაკარგული.

წინ კირილე წასდგომოდა მოეგზინა მკერდი გული, მღვდლების ლომებრ შეტაკებით ჯერბით იყო ჩახლართული.

სახიერთა ტოცხალ სურათის ვარს ხეგია მრევლთა კრება, ეტყვი: „ქრისტეს მოადგილე, ჩხუბი როგორ გეკადრება“!

მათ კირილემ შუშუბღვრია: „მე ქანქარი მეკვირება, იცი, „სტარში“ მოძღვარი ვარ ღრამის ფული მეტი მხვდება,

და ივანე როგორ ბედავს ბალიშებზე მეკილება, სოფლათ ნაბოკ თუნგ-ქოთნები ყველა ჩემთან ინახება“.

— ასე იყო ეს ამბავი ჩვენს სოფელში ასე ხდება და „მათარბო“, აწ შენ იცი— შენი კული ვის მოხვდება.

შიმღ-გოლენ.

„იუბილე“

ხუთშაბათს, 5 მარტს, სახალხო სა-ხლში კ. ხახანაშვილის 15 წლის სახალხო სტენაზე მოღვეწობის აღს-

ნიშნავდ დადგმულ წარმოდგენას (არაც გინახავს, ვედარ ნახავ* და *არიფ-დარია*) ხალხი ძლიერ ბევრი დაესწრო და ძვირფას საჩუქრებთან ერთად მქუხარე ტაშით დააჯლოდნენ ბ. მიწინაშეილი, რომელიც გიჟუას როლს ასრულებდა.

ბესამ საერთოდ კარგათ ჩაიარა, მაგრამ ბ. საქუას გოკრიძის როლში* რომ უფრო ბაცი ფერის ახალუბი სცმოდა, უფრო უკეთესი იქნებოდა... ურგო არ იქნებოდა ბ. მიწინაშეილის (ჯამბანაშვილი) ხმალი ამოღო მაშინ, როდესაც გიჟუა (ხახანაშვილი) ეუბნება: „მოდი, მოდი შენი დაჯანგეული ხმლითაო“. ცოტა გამიკვირა კიდევ, საიდან იცოდა გიჟუამ — ხმალი დაჯანგებული იყო, როდესაც ქარქაშის მეთრ არა უნახავს რამეთუ... არა უშავდათ რა კინტოგმაც, სუყველა ბაღდადურის თამაშის გუნებაზე იყენენ, ხოლო სოსანა (რომანაშვილი) ღვინოს უფრო ვტანებოდა. კარგები იყენენ მომღერლებიც, ქათამს მიროთმეგდენ და კახური მრავალ-გამიერის მაგივრად ავი შენ ჩემო თეთრო ბატოაო* მოსტეამდენ. კარგი იყო აგრეთვე ბ. ჰიაურელი (ილუა) მისი ქალმანები ქართული გლეხის ფეხებს მოგავრებდათ და „პრიჩოსკა“ კი — ფრანგის თავს... სუფლიორიც თავის ადგილას იყო...

ძალიან ცოცხლად ჩაატარეს ვოდევილი, ხოლო, როდესაც ნარ-ველიძე (ხახანაშვილი) ეკითხება ივანიკს (ნინიძე) „ვიანა ხარ ან სადაურიაო“ ივანიკამ ასე უპასუხა: „კეკეპანტილიძე გაზოვარ, ასკანელი აზნაურიც“ და გვეკობ, რომ ბ. ნინიძეს მაღლობა უთხრან, ასკანლებმა ასეთი ჩამატებისათვის, ჩემის აზრით ასკანელი აზნაური უმაღ ყაჩაღათ გავარდნებ, ვიდრე ლაქიათ დადგებოდეს...

ფარდა ყოველთვის მშვენიერად აღიღო და ჩამოდიოდა, წარმოდგენა თორბეტის ნახევარზე გოვავდა და სუფლიორიც ბუტკიდან ამოვიდა და ხალხიც ნასიამოვნები დაიშალა.

არ შემიძლია მკითხველს არ გაუთხარო, რასაც ამბობდნენ იქ გრძელანტრაქტების დროს... მაგალითად ამბობდნენ, რომ ამ საადგომოთ უცი-

ჩინა* ძალიან გაძვირდება, რადგანაც დარდნელი დაიკეტა და ოსმალეთიდან ღორის ხორცის შემოტანა გასჭირდებაო... ამბობდნენ, რომ ქალაქის თვით-მმართველობა „ტრამაის“ გამოსყიდვის საქმეს 1999 წლის 15 მარტს დაასრულებო... იქვე სთქვამს: თბილისის ვაჭრებს ომიანობის გამო ყველა საქონელზე ფასები დაუკლიათ და ათშაურში მანეთის ნაცვლად კაპიეკში მხოლოდ ორ კაპიეკს მოიგებენო... ამბობდნენ, თბილისის დრამატულ საზოგადოებას ვადაუწვევებო, რომ სახალხო სახლის ქართულ წარმოდგენების მართველ სექციის დღეები ჩამოართვან და თვით ამ სექციას „ქართულ თეატრში“ დათმონ ადგილიო... იქვე სთქვამს: ქალაქის გამგეობის ერთ წევრს ცალი ფეხის „კალოში“ ტალახში დაქარგვია „ორლოვის“ ტუჩაზეო... ამბობდნენ, სახალხო სახლში დაუდგენიათ ყველ თვე გაიმართოს დამსახურებულ სცენის მოყვარეთა საიუბილეო წარმოდგენაო, ხოლო ავლბარის წრეში-კი არც ერთი, რადგანაც დამსახურებულ სცენის მოყვარე იქ ათზე მეტი არ აღმოჩნდაო... ამბობდნენ, მჭირა და ახალი „მთარაბა“ რომ შეერთდეს და საერთო ძალით გამოვიდეს, უფრო კარგი იქნებოდაო...

რ. ჯიბილ.

დეპეშები

მარტყოფი. დაიწყო დიდი მობილიზაცია აჭურ აღუქსი „ღვთისა კაცისა“ საწინააღმდეგოთ. იწვევენ ისეთ კაცს, რომ საკრებიტო დამხმარებელ აზნაგობათა გამგეობა იკისროს. მისი მოკვლეობა იქნება ერთსა და იმავე დროს განავოს ორივე საზოგადოების წარმოება, საქორთა ძლიერ დახელოვნებული და ენა წყალიანი კაკო. საქმე მტვრად მწეო, უნდა იცოდეს კასაში ფულის დაკლება (ასე 120 მანათამის წელოწადში), წიგნებში ერთი ხარჯის ჩვენება თხუთმეტ ალავს (განაკუთრებით ურმების ქირა). სამიო ყულაბიდან ფულის აწავენა, მალ-

ზიაში საქონლის ფულის დაკლება და სხვა... გამგეობის წარმომადგენლები უნდა იაროს, ვინაშენ „ცხენის“ რკინის გზა მარტყოფს ასცდა, ფაიტონით ისეირნოს და რამდენიც უნდა ქანქარი, იმდენი ხარჯოს.

მესტვირული

(ახალ-სენაკისათვის)

ეკ, სტირო, დიდი ხანია, რაც მწყობრად არ გვიმღერია. ნაძირალთა და ბრიყვითათვის გულად არ გავკვირია. გვეყო ღუმლი, აწ მინც ჩვენს რამეს მიყვან ხელია, წუწუ-გამიძერა მზავტრელებს სჯობს დაუხილოთ წელიო. ნუ შეგვაზინებს, გარშემო თოფ-ზარბანების გრიალი, სწორედ ეხლათ საქორთ დაბა და სოფლად ტრიალი. ვისაც მივალვით, ქვეყნის ვისმინოთ მათი ღრიალი, მტყუნათა გამათრახება ხომ არის ჩენი ტრფიალი! უპირველესად ქკოდლას დაუწკარუნოთ ზარები (შზად უნდა გვეყვანას სასტიკი მათობახის კულთა ძალეში). დაბალ ხალხს, ყველგან ყოველთვის აბუჩად იგდებს იგია, ხელ ქვეით მოხელეებსაც არ უტკერს, როგორც რიგია.

არამედ მეტის დატუქსვით
 ბევრს ჩაუნგრია ხილია,
 უფროსთან ამით ბოძოლობს
 ეს გაიძვერა ფლილია.
 ყველას კინ მოთვლის, რადგანაც
 მისი ცოდვები ღილია.
 ნურავინ გვეტყვის, მის ზურგზე
 მათრახსა გაუფრთხილდია,
 ჯერ ხანად ვფიქრობ იკმარებს
 გაწყაპუნება შეიღია...

იქნებ დაბის პატრონობა
 დასწავლონ მომავალში.
 თუ არა და ეგ მცხოვრებნი,
 იხრჩევიან ტალახ-ლაფში,
 ღამით გავლა საძნელთა,
 ბნელა, როგორც რუმბის თაფში.
 დღეს ეს კმარა, დავისვენოთ,
 სტვირო, ჩემო ძამია!

თუმც ბევრი გვეყავს სამათრახო
 კაცთა ხორცის ქამარო,
 მაგრამ რა უქნათ, დღეს რომ მეტი
 აღარ შეგვეყვას ჯანიაო?!
 გულა უკვე გვეჭუბება,
 განსაცდელის წამიაო.

ელისაბედიშვილი

ოდეს მოვრჩეთ მასთან საქმეს,
 დაბის მამებს უწყით მღერა,
 ნეტავ ამით ვინ ჩაუვლო
 მცხოვრებლების ბედის წერა?
 რომ ერთია მომაცდელი
 და მეორე სულ პენტრა,
 მაგრამ მაინც დაბისათვის
 რა აკეთეს, ვკითხოთ ჯერა.
 არაფერი? მაშ ესენიც
 მოვიბრუნოთ შოლტით კვალში,

გულითადის მწუხარებით აუწყებს ქიათურის მომხმარებელი საზოგადოების გამგეობა წათესავთა და ნაეცობებს, ჯერ კიდევ ახალგაზრდა, ჯან ღონით საესე

„ჩვენი ოჯახის“

უდროთ გარდაცვალებას, რომლის დაკრძალვა დანიშნულია კვირას 15 მარტს. განსვენებული სულის მოსახსენებლათ პანაშვილს გადიხდიან თხელიძის სასაძილოში ყოველ საღამომობით.
 ახლ თ მოსული.

დარღნელი დაკეტეთ, შემოგვაკლდა სურსათი.